

Názor ten sdílí také převážně věda právní.

I judikatura soudů hájí toto stanovisko (srovnej nálezy bývalého víd. ns-u z 19. května 1904 sb. VII č. 2697, z 29. dubna a 27. května 1908 sb. XI č. 4213 a 4250 a ze 6. dubna 1909 sb. XII č. 4569, dále nález býv. ss ve Vídni č. Budw. 2587 F).

Z četných učitelů práva civilního a obchodního budiž zde citován jen Randa (»Soukromé obchodní právo rakouské«), který své vývody shrnuje v tom, že veřejné obchodní společnosti jsou sdružením zvláštního způsobu, které se liší od obyčejných společností výdělkových svou zvláštní strukturou, totiž zvláštním postavením jmění společenského, jednotnou reprezentací společníků na venek a nedělitelností jmění společenského. Randa dospívá k úsudku, že pokládati asociace ty za právnické okolnosti brání ta okolnost, že jmění společenské netvoří vůči společníkům nějaké jmění cizí, nýbrž patří společníkům pro indiviso (čl. 91, 112, 157 obch. z.).

Ustanovení obchodního zákoníka jednajících o tom, že uspokojení soukromých věřitelů ze jmění společenského je nepřipustno (čl. 119, 120, 122, 126) a že nepřipustna jest kompensace mezi pohledávkami společnosti a soukromými pohledávkami dlužníka společnosti proti jednotlivému společníku (čl. 121), a ustanovení o rozvrhu jmění společenského při vystoupení neb vyloučení jednoho společníka (čl. 131, 143) nelze po názoru nss-u použítí k důkazu toho, že veřejná společnost obchodní je osobou právnickou, neboť ustanovení ta jsou pouze konsekvencí toho, že jmění společenské jest, pokud společnost trvá, vázáno účelem společenským a že možnost reálného dělení jmění toho jest po dobu trvání společnosti suspendováno.

Ze všeho toho plyne, že jak zákon občanský, tak i zákon obchodní stojí na stanovisku, že jak společnosti výdělečné podle práva občanského, tak i veřejné společnosti obchodní podle práva obchodního nejsou osobami právnickými a že jmění veřejné společnosti obchodní je jako vázané jmění účelové ve spoluvlastnictví společníků, nikoliv ve vlastnictví společnosti jako zvláštní osoby právnické.

Jest tedy při řešení otázky, o kterou jde, vycházeti z toho, že zásady práva občanského, že jmění společnosti jest společným vlastnictvím podílníků této společnosti a že jmění to jest při rozluce společnosti dělití mezi společníky, nebyly, pokud jde o veřejné obchodní společnosti, zrušeny obchodním zákonem a že jich jest proto ve smyslu § 1216 o. z. o. použítí i na veřejné obchodní společnosti.

Žal. úřad však, nepřipouštěje v daném případě použití předpisu § 8, odst. 2. d. ř. z. 1915 o připočtení hypotekární pohledávky vydražitele k nejvyššímu podání, vycházel z nesprávného opačného názoru a bylo proto nař. rozhodnutí v tomto směru zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 2968.

Dávka z přírůstku hodnoty: Povinnosti oznámiti zcizovací jednání ohledně nemovitosti úřadu příslušnému k vyměřování dávky z přírůstku hodnoty nezbaví se zcizitel tím, že v podání na knihovni

soud (v příčině knihovního provedení převodu vlastnictví) žádá soud, aby převod zmíněnému úřadu oznámil.

(Nález ze dne 10. prosince 1923 č. 9393).

V ě c: Karel A. v Č. B. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Platebním rozkazem inspektorátu pro zemské dávky v Praze z 29. března 1922 bylo st-li uloženo pro opomenuté oznámení dle § 24 d. ř. z r. 1920 10 p r o c e t n í z v ý š e n í dávky 27.119 K 93 h vyměřené z převodu domu čp. — v Č.B., zcizeného trhovou smlouvou z 18. června 1921, tedy 2711 K 99 h, kteréžto zvýšení nař. rozhodnutím k stížnosti zcizitele sníženo bylo na 4% t. j. 1084 K 80 h s odůvodněním, že straně nelze přímo imputovati úmysl zkrátiti dávku, neboť ještě v den uzavření zcizovací smlouvy z 18. června 1921 bylo v žádosti na krajský soud v Č. B. za převod práva vlastnického výslovně žádáno o vyrozumění inspektorátu o tomto převodu a soud ten tak učinil dne 22. června 1921.

Stížnost nařikající rozhodnutí toto pro nezákonnost neshledal nss důvodnou.

Dle § 16 d. ř. z r. 1920 jest každý zcizitel povinen oznámiti do 14 dnů vyměřujícímu úřadu zcizovací jednání, jež jest základem převodu, uvést při tom veškeré pro vyměření dávky podstatné skutečnosti a připojit potřebné listiny v prvopise nebo ověřené v opise; a dle § 24 může býti straně dávkou povinné, nepodá-li oznámení toto, zvýšena dávka bez trestního řízení až do osminásobné částky, o kterou dávka byla nebo mohla býti zkrácena; prokáže-li však, že předepsaného oznámení nepodala v omluvitelném omylu nebo aspoň bez úmyslu zkrátiti dávku, možno dávku zvýšiti nejvýše o 10 procent.

Povinnosti ve smyslu § 16 st-l nevyhověl včas, jak ze spisů vysvítá; nemůže mu býti ani omluvou, že v žádosti za knihovní provedení převodu vlastnictví výslovně žádal za vyrozumění inspektorátu pro zemské dávky o tomto převodu a že vyrozumění to dne 22. června 1921 na jmenovaný inspektorát bylo soudem expedováno, ježto soud jest z moci úřední dle § 29 d. ř. z r. 1920 povinen zasílati vyměřujícímu úřadu usnesení, jimiž se nařizuje knihovní provedení převodu vlastnictví nemovitosti ležící v Čechách, na Moravě a ve Slezsku.

Vyrozumění toto dle svého obsahu však nemůže nahraditi oznámení předepsané cit. §em 16; proto přes to, že st-l sám o vyrozumění vyměřujícího úřadu žádal, a že z toho jest zřejmo, že nepodav oznámení neměl úmyslu zkrátiti dávku, jest stížnost jeho bezdůvodná, ježto zákon právě pro tento případ stanovil možnost, dávku zvýšiti nejvýše o 10 procent; zvýšení toto má tedy povahu pouze pořádkové pokuty a ježto základ její t. j. opomenutí oznámení dle § 16 d. ř. jest prokázán, nelze tvrditi, že uložením pokuty té byl zákon porušen.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.